

Tunadalskyrkan 161016
 Tema Lärjungaskap del 5 "Kärleken"
 1 Kor 12:31 – 1 Kor 13:13

Vad är kärlek? Enligt uppslagsverket wikipedia på internet kan man ge följande definition: **Kärlek** är ett spektrum av känslor och attityder som präglas av ömhet, tillgivenhet, samhörighet och villighet till uppoffring.

Vi använder ordet i så många olika sammanhang och ibland lite slarvigt, jag bara älskar den glassen eller filmen eller boken, och innehållet förtyligas. Men när vi läser om det i bibeln så finns det en djupare betydelse. I den grekiska grundtexten finns flera ord där vi bara använder ett. Eros står för den erotiska, sexuella kärleken, fileo för broderskärleken, vänskapen, och agape för den gudomliga utgivande kärleken.

I 1 Kor 13 är det ordet agape som används om den kärlek som ska finnas i den kristna gemenskapen. Och det säger också att det inte är något vi åstadkomma i oss själva, utan är beroende av honom för att det ska vara möjligt.

Låt mig ge en liten illustration.

Det här vattnet symboliserar Guds kärlek. Den är oändlig. Jesus säger: *Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son för att var och en som tror på honom inte ska gå under utan ha*

evigt liv. Guds kärlek omsluter människan (flaskan) i livets alla situationer, men människan behöver öppna sig för att få

del av kärleken och för att komma i funktion. Och det sker genom att säga ja till Jesus och tro på honom. Vi får läsa bibeln för att se hur Jesus verkade och undan för undan få en större förståelse och mogna i vår tro. Men eftersom Jesus var begränsad och bara kunde nå en och en gav han en utmaning och ett löfte till sina lärjungar, att de skulle föra budet om honom vidare och att hjälparen den heliga anden skulle hjälpa dem, genom att utrusta med kraft, genom att utrusta dem med olika uppgifter och gåvor för att det skulle bli möjligt. Paulus säger i Rom 5:5 *Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden.*

Vi har fått kärleken och denna enda flaska står för varje människa som sagt ja till frälsningen och tagit emot den. Men sedan gäller det för oss att kunna sprida det vidare på ett rätt sätt. Vattnet i flaskan blir ganska unket om det får stå nog länge utan att användas. Gud har gett oss det vi behöver men det är vi som ska ge det vidare.

Den här flaskan fungerar inte, eftersom den inte är öppen överhuvudtaget. Men om vi skruvar lite grann här framme, d v s om vi öppnar upp utåt så kommer det en dusch ur flaskan – det sprids vidare på olika sätt. Vi har fått andens tjänster, andens gåvor som vi får använda när det behövs – för att ge varann en kärleksdusch, men

förutsättningen är att vi öppnar upp och säger ”här är jag – använd mig”.

Låt oss tänka oss två personer som arbetar med samma sak, har samma utbildning och liknande erfarenheter. Den ena säger: Vad roligt att jag får vara med och arbeta med det här, nu ska jag göra ett så bra jobb som möjligt, även om det kan vara påfrestande ibland. Den andra säger: Fy så tråkigt det här är. Måste jag göra det här igen, Jag vill egentligen inte men har inget val. Vad sprider de två personerna omkring sig??

Kan det vara likadant när det gäller att sprida Guds kärlek? Att vår attityd och inställning speglar sig och öppnar upp eller låser den vi möter? Jesus fick en gång frågan vad som var det största budet: Han svarade Matt 22:37-39 : *Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Sedan kommer ett av samma slag: Du skall älska din nästa som dig själv.*

Att vara lärjunge, som är grundtemat för höstens predikningar innebär alltså att vara älskande, att sprida denna kärlek omkring sig och göra det där det behövs, i livets många skiftande situationer. Att vara öppen så att man får ge en kärleksdusch och använda det förråd man har fått, och sedan på nytt och på nytt komma till honom och fylla på och ge vidare gång på gång på gång.

Initiativet ligger alltid hos Jesus själv, men det är jag som människa som ska förvalta det, som ska förmedla det vidare. Kanske man skulle kunna använda uppenbarelsebokens ord 3:20 där Jesus säger: *se, jag står vid dörren och knackar. Om någon öppnar dörren så vill jag komma in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.* Han har gjort det möjligt, han har lovat kärlekens möjligheter, han har lovat sina gåvor och tjänster, han har lovat sin närvaro, men det är vi som måste öppna för honom och ta emot honom och låta honom använda oss.

När Paulus skriver till församlingen i Korint så gör han det delvis för att förmana och ge råd i svåra situationer. Och kapitlet om kärlek är en del av detta. Det verkar finnas många som vill mycket och som till vilket pris som helst ska visa upp sig och allt vad de kan inte minst

vilka gåvor de har fått och hur duktiga de är. De syns och hörs, men det görs inte alltid i kärlekens namn utan i deras eget namn: Hurra vad jag är bra. Och kanske är det därför Paulus flikar in kapitlet om kärlek när han undervisar om nådegåvorna. Han betonar att det är Gud som ger var och en en eller flera gåvor så att de ska bli till nytta och till tjänst för varandra, och uppmanar församlingen att söka nådegåvorna, och säger: *då ska jag visa er en väg som är överlägsen alla andra, nämligen kärlekens väg.* Och då handlar det inte i första hand om känslor, om pirr i magen om himlastormande upplevelser utan om en livsstil som bär, som ger och tar, och som fungerar i tjänsten för varandra.

Och då har vi orden som är så ofta citerade inte minst vid vigslar och som uttrycker avsikten att bry sig om varandra, men som samtidigt är så stora att de är svåra att leva upp till. Men Jesus kräver inte fullkomlighet utan viljan att mer och mer förstå, att hela tiden sträva efter idealet och gång på gång resa sig när man faller och misslyckas:

4Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. 5Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. 6Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. 7Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.

Vad innebär de här orden i församlingssamfundet, som de egentligen är skrivna till, där vi är så olika som människor, där vi egentligen inte valt varandra utan Jesus har valt oss och vill använda oss tillsammans? En fråga som inte har något självklart svar, utan vi var och en får tänka till utifrån vår situation.

Paulus var tvungen att använda både påståenden: Kärlek är.. och inte- satsen: kärlek är inte.. för att beskriva vad han menar. Kärleken är tålmodig och god, gläds med sanningen, allt bär den, allt hoppas den, allt uthärdar den. Kärleken är inte utmanande, inte självisk, brusar inte upp, vill ingen något ont, finner inte glädje i orätten.

Bibeltolkningen The Message uttrycker det så här: Kärleken ger aldrig upp. Kärleken bryr sig mer om andra än om sig själv. Kärleken vill inte åt det den inte har. Kärleken spänner sig inte, Den gör sig inte märkvärdig, den tränger sig inte på, Den tränger sig inte före, Den

håller inte på att gå upp i limningen, Den håller inte räkning på andras fel, Den har inget till övers för orättvisan, men den firar när sanningen segrar, står upp i alla väder, litar på Gud i alla lägen, ser det ljusa i alla situationer, ger sig aldrig någonsin, utan kämpar in i det sista.

Man kan för att göra det mer närgånget sätta in sitt eget namn i stället för kärleken. Jag, NN, är tålmodig och god. Och när man känner att det skaver och inte riktigt stämmer får man gå till honom och be om hjälp och stöd och vishet.

Eller för att vidga det: Församlingen, är tålmodig och god, församlingen....

Men man kan också sätta in Jesu namn: Jesus är tålmodig och god, Jesus är... och då kan det ge en bild av honom, den fullkomliga som kom för att visa vad kärlek innebär. Och så får vi se på honom för att hämta styrka och mod och hjälp att gå vidare.

Det viktigaste av allt är tron, hoppet och kärleken, den gudomliga kärleken. Allt annat ska försvinna, men den ska bestå in i evigheten, och därför är den så viktig. När vi först får del av Guds kärlek förstår vi inte så mycket vad det innebär, men för varje gång vi får smaka på hans kärlek kommer vi att förstå mer och mer och undan för undan mogna som människor, och så kommer det att växa fram en insikt om vad kärleken är och hur jag ska kunna leva i den och föra den vidare. Vi kommer aldrig att bli fullkomliga och alltid göra rätt, men precis som en frukt på ett fruktträd mognar kommer vi att mogna.

Paulus talar i ett annat sammanhang om andens frukter, d vs det som mognar fram i umgänget med Jesus och som vi inte kan bestämma oss själva för att göra utan finns där och växer, eftersom vi är en del av trädet Kristus enligt Johannesevangeliets 15 kapitel: *jag är vinträdet, ni är grenarna..* I Gal 5:22 skriver han: *andens frukter är kärlek* (en del menar att det kan sättas som rubrik för resten av frukterna, att allt hänger ihop med det) *glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning*. Men så beskriver han också det han kallar köttets gärningar som är motsatsen och som hänger ihop med att man stänger till för att ta emot det han vill göra i oss, stänger till för kärleken och går vår egen

väg: otukt, orenhet, liderlighet, avguderier, trolldom, fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar, kätterier, maktkamp, dryckenskap, utsvävningar och annat av samma slag.

Att vara lärjunge är att vara beroende av Jesus, att ta emot av hans kärlek, att stå för den och sprida den vidare, genom olika gåvor, genom våra tjänster för honom, och att göra det tillsammans med varandra.

Avsluta med en bön av Paulus:

Ef 3:16-19

Måtte Fadern i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er.

AMEN